

Noget, hvorm der aldrig har været Strid, og hvorm der heller ikke i Diebliffet er Strid mellem Udvalgets Flertal og dets Mindretal. Alle vare enige i, at der, som det blev udtrykt af Kultusministeren i den citerede Udtalelse af ham, maatte lades „et vist Spillerum“ for Valglovens Anordning af Valgfredsens Omfang; men det, som har været fordret tidligere i disse Udtalelser, var ogsaa kun, at der skulde være et vist Spillerum, hvorimod man naturligvis ikke paa den grundlovgivende Riggsforsamling har kunnet falde paa, at Valgloven skulde være berettiget til at tilfødsætte den Regel, som var givet i Grundloven. Den ærede Ordfører mente fremdeles, at hvad der senere er passeret, skulde vise den samme Opfattelse, som han har villet udele af de nys berørte Udtalelser. Han har gjentaget, hvad der staar i Udvalgets Flertals Betænkning, at under de langvarige Forhandlinger om den nye Grundlov gav den tilsvarende Bestemmelse i Grundlovsudkastets § 32 ikke Anledning til videre Diskussion; det var kun Lehmann, der yttrede i sit første indledende Foredrag, at han fandt Bestemmelsen i denne Paragraf, der gik ud paa at forhøje Tallet 14,000 til 16,000, korrekt. Jeg er af samme Mening, som Lehmann da udtalte, men det forekommer mig at være aldeles klart, at det, som Lehmann den Gang udtalte, og selve Forhøielse i Grundloven af 1866 fra 14,000 til 16,000 netop indeholder et Bevis for, at Grundloven fordrer, at der skal være et vist Forhold imellem Folkethingets Medlemsantal og Indbyggerantallet i det Hele og i de enkelte Kredse. Lehmanns Udtalelse, som jeg finder fuldstændig korrekt, er jo følgende: „Da der neppe er Grund til at forøge Antallet af Folkethingsmedlemmerne, saa finder jeg Bestemmelsen i § 32 korrekt.“ Han anser det altsaa for rigtigt, at man forhøier 14,000 til 16,000, fordi han anser det for rigtigt ikke at forhøje Antallet af Folkethingsmedlemmerne, og den logiske Slutning deraf er altsaa, at hvis man ikke foretog denne Forhøielse fra 14,000 til 16,000, maatte man komme til at forøge Antallet af Folkethingsmedlemmerne. Jeg tror virkelig ikke, at Rigtigheden af denne Sætning logisk kan be-

strides af Noget, og hvad de senere Udtalelser angaar, forekommer det mig at være lige saa klart, at den daværende Conseilspræsident, uagtet han udtalte sig imod at gjøre Forandring i Valgloven den Gang, saa langt fra godkjendte den Betragtning, hvorfra Udvalgets Flertal gaar ud, at han tvertimod indirekte har sluttet sig til den samme Anskuelse, som den nuværende Regjering har vedkjendt sig ved Indbringelsen af Lovforslaget. Han siger nemlig — det er jo en overordentlig stor Behagelighed for mig, at Udvalgets Flertal saa omhyggelig har samlet disse Udtalelser og astrykt dem i Betænkningen —, at Regjeringen ikke havde tænkt sig, at der skulde foretages nogen almindelig Forøgelse af Kredsene, og at de Forandringer, som ved Folkemængdens Forøgelse vare skete i Kredsens Indbyggerantal, ikke havde en saadan almindelig Karakter eller en saa stor Betydning, at der kunde være Opfordring for Regjeringen til at tage Sagen i sin Haand. Deri ligger — forekommer det mig — uimodsigelig indirekte, at man meget vel kunde tænke sig, at Folkemængdens Forøgelse kunde faae en saadan Karakter og blive af saa stor Betydning, at der for Regjeringen maatte blive Opfordring til at tage Sagen i sin Haand. Det, som Conseilspræsidenten den Gang udtalte, var, at man ikke paa det Tidspunkt, efter de Oplysninger, som da forelaa om Folkemængdens Tilstand i Landet i det Hele og i de enkelte Kredse, fandt tilstrækkelig Opfordring til at tage Sagen i sin Haand; men den ærede Ordfører mindes jo lige saa godt som jeg, at det den Gang helt naturlig maatte spille en væsentlig Rolle ved Spørgsmaalets Besvarelse, at man paa den Tid ikke havde de Resultater liggende for, som senere ere komne tilstede gennem en almindelig Folketælling. Efter at den almindelige Folketælling har vist, hvilken skrigende Ulighed der er tilstede i Fordelingen af Folke-repræsentanter over Landet, er det, at Regjeringen nu vedkjender sig den samme Tanke, som laa bag ved hine Conseilspræsidentens Udtalelser den Gang, at nu er Forandringen saa betydelig, at der er Opfordring for Regjeringen til at tage Sagen i sin Haand. Dermed stemmer overmaade godt den Uttring, som han